

Sygn. akt V Ca 147/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSO Małgorzata Moskwa (spr.)
Sędzia:	SSR del. do SO Jolanta Modrakowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej w R. i Skarbowi Państwa - Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych Skarbu Państwa - Prokuratury Okręgowej w R. i Skarbu Państwa - Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt I C 118/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 618 zł (sześćset osiemnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2013 r.,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego,

2. w pozostałej części apelację oddala,

3. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego.

Sygn. akt V Ca 147/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 stycznia 2014r.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013r., sygn. akt I C 118/11, Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanych Skarbu Państwa – Prokuratora Okręgowego w R. i Skarbu Państwa – Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. solidarnie na rzecz powoda J. W. (1) kwotę 13.468 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2013r. do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w R. kwotę 250 zł tytułem uzupełnienia opłaty od pozwu (pkt III), zarządził zwrot na rzecz powoda nadpłaconej zaliczki na biegłych w kwocie 490,24 zł (pkt IV), zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 4.035,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt V).

Sąd Rejonowy, w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalił, że w dniu 30 marca 2006r. jako dowód w sprawie prowadzonej przeciwko J. W. (1) przez funkcjonariuszy ABW została zajęta jednostka komputerowa. W dniu 30 maja 2006r. zabezpieczony komputer został na mocy postanowienia prokuratora przekazany do badań kryminalistycznych biegłemu sądowemu. Po wykonanych badaniach w dniu 20 października 2006r. w/w komputer został odebrany przez powoda w siedzibie ABW w R.. Pismem z dnia 2 listopada 2006r. powód zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w R.o naprawienie jednostki komputerowej wskazując, iż został tam uszkodzony procesor, a w chwili zajęcia komputer ten był sprawny. W maju 2007r. powód zlecił firmie (...) dokonanie naprawy komputera, w którym stwierdzono uszkodzenie procesora A., płyty głównej, stacji dyskiety i postępujące uszkodzenie dysku twardego. Naprawa przedmiotowej jednostki wiązała się z koniecznością zainstalowania nowych kości pamięci operacyjnej oraz nowego zasilacza, a jej koszt wyniósł 935,98 zł. Po zakończeniu przeprowadzonych badań dysk nie wykazywał żadnych uszkodzeń i był sprawny. Do uszkodzenia dysku nie mogło również dojść podczas demontażu dysku i podzespołów, bowiem czynności te wykonywane były przez fachowca. Uszkodzenie stacji dyskiety i dysku twardego nie ma związku z procedurą zabezpieczenia, badań i zwrotu materiału dowodowego jednostki centralnej komputera PC. Amortyzacyjny spadek wartości za 18 miesięcy trwającej procedury postępowania karnego nie może zostać zaliczony, bowiem dokonana naprawa komputera skutkowałą jego unowocześnieniem. Wartość odtworzenia komputera w przypadku szkody z tytułu jego zabezpieczenia i badań wynosi 618 zł. W dniu 30 marca 2006r. został zajęty należący do powoda samochód osobowy marki F. (...), który został oddany na przechowanie żonie powoda J. W. (2). Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2006r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie zastosował wobec podejrzanego J. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2006r. uchylono wobec J. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i zastosowano środek zapobiegawczy w postaci m.in.: poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł, którego złożenie powinno nastąpić do dnia 6 czerwca 2006r. oraz dozoru Policji i zobowiązano go do stawiennictwa raz na dwa tygodnie w Komendzie Miejskiej Policji w P.. Poręczenie majątkowe w kwocie 20.000 zł zostało wpłacone przez J. W. (1) w dniu 6 czerwca 2006r. Postanowieniem z dnia 17 maja 2007r. uchylono środek zapobiegawczy w stosunku do J. W. (1) m.in. w części dotyczącej wysokości poręczenia majątkowego poprzez obniżenie z kwoty 20.000 zł do kwoty 10.000 zł. Sąd Rejonowy ustalił także, że środki niezbędne na dokonania wpłaty poręczenia majątkowego małżonka powoda uzyskała zaciągając pożyczkę w wysokości 15.000 zł od znajomych, a pozostała część (5.000 zł) pochodziła z karty kredytowej. W celu spłaty zadłużenia u znajomych i z karty kredytowej w dniu 2 maja 2007r. J. W. (2) i J. W. (1) zawarli umowę kredytu gotówkowego w wysokości 20.000 zł na okres do dnia 1 maja 2015r. Całkowity koszt kredytu wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami w związku z zawarciem umowy określony został na kwotę 7.741,46 zł. Z tej pożyczki powód spłacił całość swojego zadłużenia, a w dniu 19 listopada 2007r. powód wraz z żoną zawarli kolejną umowę kredytu gotówkowego na kwotę 15.000 zł na okres do dnia 1 listopada 2015r., która została w całości przelana na poczet pierwszej umowy pożyczki. Całkowity koszt tego kredytu ustalony został na kwotę 6.247,24 zł. W związku z zastosowanym środkiem zapobiegawczym w postaci dozoru policyjnego powód stawiał się co dwa tygodnie w Komisariacie Powiatowym Policji w P. używając do tego celu samochodu służbowego za odpłatnością w wysokości 1,10 zł za kilometr na rzecz firmy, w której był zatrudniony. W sumie przez okres stosowania dozoru powód zgłosił się 46 razy na Komendzie, pokonując za każdym razem odległość 24 km w dwie strony. Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 stycznia 2008r. Prokuratura Okręgowa w R. wniosła akt oskarżenia m.in. przeciwko J. W. (1) zarzucając

mu popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Prawomocnym wyrokiem z dnia 3 marca 2009r. sygn. akt II K 4/08 Sąd Okręgowy w P. uniewinnił J. W. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż działał on w zorganizowanej grupie przestępczej. Wartość szacunkowa samochodu marki F. (...) na dzień 30 marca 2006r. wynosiła 20.450 zł. Wartość tego pojazdu przy przebiegu 200.800 km na marzec 2009r. wynosiłaby 13.800 zł. Utrata wartości powyższego samochodu za okres od 30 marca 2006r. do marca 2009r. wynosi 6.650 zł.

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd Rejonowy oparł się na dowodach z dokumentów, z opinii biegłych oraz z zeznań powoda.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że działanie Prokuratury Okręgowej w R. i Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego należało zakwalifikować jako wykonywanie władzy publicznej w rozumieniu art. 417 k.c. Ocenę możliwości przypisania pozwanym w niniejszej sprawie odpowiedzialności poprzedzono analizą warunkujących ją przesłanek, tj.: 1) faktu wyrządzenia szkody przez pozwanych, 2) przy niezgodnym z prawem wykonywaniu czynności z zakresu władzy publicznej, 3) zachowaniu normalnego związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami. Jak zostało wskazane w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 marca 2009r. zastosowanie środków zapobiegawczych w niniejszej sprawie nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa (np. art. 27 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego). Zdaniem Sądu Rejonowego zastosowanie środków zapobiegawczych było następstwem uchybień procesowych popełnionych przez organ prowadzący postępowanie. Również uniewinnienie powoda od stawianych mu zarzutów dodatkowo potwierdza to, iż zastosowany wobec powoda środek zapobiegawczy był niesłuszny i bezprawny. Powód dochodzi odszkodowania w wysokości 22.180 zł, przy czym na kwotę tę składa się: odszkodowanie związane ze szkodą majątkową wynikłą z zajęcia i uszkodzenia jednostki komputera - 980 zł, odszkodowanie związane ze szkodą majątkową wynikłą z dozoru policyjnego - 1.200 zł, odszkodowanie związane ze szkodą majątkową wynikłą z kosztów poręczenia majątkowego - 5.000 zł powstałe z zaciągniętych kredytów i pożyczek na poczet poręczenia majątkowego, odszkodowanie związane ze szkodą majątkową wynikłą z utraty na wartości samochodu osobowego marki F. wskutek jego zajęcia przez funkcjonariuszy ABW - 10.000 zł. Sąd Rejonowy uznał za udowodnione żądanie powoda do kwoty 13.468 zł, na którą złożyły się: koszty poniesione przez powoda w związku z zastosowanym dozorem policyjnym - 1.200 zł; koszty zaciągnięcia kredytu na poczet spłaty zadłużenia zaciągniętego w związku z zastosowanym poręczeniem majątkowym - 5.000 zł; wysokość szkody, jaką poniósł powód na skutek utraty wartości auta przez okres, w którym z przyczyn od niego niezależnych sprzedaż pojazdu była niemożliwa - 6.650 zł; wysokość szkody wynikłej z zajęcia i uszkodzenia jednostki komputera, co do którego wartość odtworzenia wyniosła 618 zł. W konsekwencji Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 13.468 zł tytułem należnego odszkodowania, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelację od w/w wyroku wniósł pozwany Skarb Państwa – Prokurator Okręgowy w R. oraz Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W..

Skarb Państwa – Prokurator Okręgowy w R. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, dokonanie jego oceny w sposób wybiórczy oraz wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego nie wpływających,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia,

- art. 245 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. poprzez przyjęcie za udowodnione okoliczności związanych z kosztami dozoru policyjnego wyłącznie na podstawie dokumentu prywatnego kwestionowanego przez stronę pozwaną,

- art. 328 k.p.c. poprzez nie wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia zasądającego na rzecz powoda odszkodowania w kwocie 13.648 zł,

- art. 328 k.p.c. poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia,

- art. 417 k.c. poprzez uznanie za udowodnione przesłanek warunkujących odpowiedzialność za szkodę pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratora Okręgowego w R., a w szczególności uznanie za udowodnione faktu wyrządzenia szkody przez niezgodne z prawem wykonywanie czynności z zakresu władzy publicznej oraz związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami,

- art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 442¹ k.c. poprzez nieuwzględnienie podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Wskazując na powyższe Skarb Państwa – Prokurator Okręgowy w R. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do niego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarb Państwa – Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. również zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości, opierając apelację na zarzutach:

1. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie reguły swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu błędnych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji wyprowadzeniu z nich wadliwych wniosków skutkujących uznaniem, że za powstanie dochodzonej przez powoda szkody odpowiadają funkcjonariusze podlegli Szefowi ABW, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał ku temu wystarczających podstaw, a w szczególności:

- błędne przyjęcie, że uszkodzenie jednostki komputera pozostaje z związku przyczynowo-skutkowym z działaniami funkcjonariuszy ABW, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie, a w szczególności opinia biegłego nie wyklucza powstania szkody na skutek działań samego powoda, co biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe jest wysoce prawdopodobne, zważywszy zwłaszcza na fakt, iż powód zgłosił uszkodzenie komputera dopiero 13 dni po jego odebraniu;

- błędne przyjęcie, iż zaciągnięty przez powoda kredyt pozostawał w bezpośrednim związku przyczynowym z zastosowanym środkiem zapobiegawczym w postaci poręczenia majątkowego, podczas gdy umowy kredytowe zawarte zostały dopiero po upływie 11 miesięcy od wpłaty zabezpieczenia przez powoda, a sama kwota kredytu znacznie przewyższała jego wysokość;

- błędne ustalenie istnienia oraz wysokości poniesionej szkody z tytułu zaciągnięcia kredytu poprzez nieuwzględnienie faktu, iż kwota poręczenia majątkowego uległa zmniejszeniu, a z chwilą uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego została zwrócona, a zatem powód mógł w oparciu o § 10 ust. 1 umowy nr (...) dokonać spłaty kredytu przed przewidywanym terminem, nie ponosząc z tego tytułu kosztów, a tym samym pomniejszyć wysokość dochodzonej szkody;

- nieuprawnione przyjęcie faktu istnienia oraz wysokości poniesionej szkody z tytułu zastosowania dozoru policyjnego polegające na uznaniu, iż powód celem wykonywania tego środka zapobiegawczego musiał korzystać z samochodu służbowego oraz ponosić z tego tytułu koszty w wysokości 1,1 zł za każdy przejechany kilometr, podczas gdy ze

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż mógł do tego celu wykorzystywać własny pojazd i tym samym zmniejszyć ponoszone koszty, ograniczając je do ceny zakupu paliwa;

2. naruszenia art. 228 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie faktu nieobjęcia postanowieniem o zabezpieczeniu majątkowym samochodu powoda, co było sądowi znane urzędowo, podczas gdy fakt ten świadczy jednoznacznie o tym, iż zajęcie pojazdu powoda upadło z mocy prawa (art. 295 § 4 k.p.k.), a w konsekwencji powinno prowadzić do uznania, iż powód mógł nim swobodnie dysponować, w tym również go sprzedać;

3. naruszenia art. 231 k.p.c. poprzez uznanie wyłącznie w oparciu o zeznania powoda, iż zajęcie samochodu uniemożliwiło jego sprzedaż potencjalnemu nabywcy, w sytuacji gdy fakt ten budzi wątpliwości, gdyż nie został dodatkowo potwierdzony żadnymi innymi dowodami zebranymi w sprawie;

4. naruszenia art. 417 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię oraz wadliwe zastosowanie skutkujące przypisaniem pozwanemu Skarbowi Państwa – Szefowi ABW odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powodowi na skutek niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy ABW, podczas gdy z ustalonego prawidłowo stanu faktycznego wynika, że działali oni w sposób legalny, tj. na polecenie nadzorującego postępowanie przygotowawcze prokuratora, w oparciu o wydane przez niego postanowienia i w zgodzie z obowiązującymi przepisami, a tym samym ich zachowaniu nie można przypisać cechy bezprawności warunkującej odpowiedzialność za powstałą szkodę;

5. naruszenia art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 33 i 34 k.c. poprzez zasądzenie dochodzonego pozwem odszkodowania oraz kosztów sądowych solidarnie od „pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratora Okręgowego w R. i Skarbu Państwa – Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W.”, choć pozostaje to w oczywistej sprzeczności z obowiązującą zasadą jednolitości Skarbu Państwa, która uniemożliwia zasądzenie roszczenia (w częściach bądź solidarnie) od reprezentujących go państwowych jednostek organizacyjnych (stationes fisci Skarbu Państwa), które nie mają odrębnej osobowości prawnej, a w konsekwencji nie mogą być stroną w procesie.

Wskazując na powyższe Skarb Państwa – Szef ABW w W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, w tym, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w obu instancjach.

W odpowiedzi na apelację pozwanego Skarbu Państwa powód J. W. (1) wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratora Okręgowego w R. Szefa ABW w W. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego Skarbu Państwa w dużej mierze zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja wniesiona przez obie jednostki organizacyjne Skarbu Państwa występujące po stronie pozwanej tj. Prokuratora Okręgowego w R. i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez uznanie, iż roszczenie powoda jest uzasadnione jedynie do kwoty 618 zł, przy czym odpowiedzialność odszkodowawczą względem powoda w w/w zakresie ponosi tylko Skarb Państwa – Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W..

Na uwzględnienie zasługiwał zarzut strony pozwanej, iż przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 417 k.c. Zgodnie z § 1 tego przepisu za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W świetle art. 417 k.c. podstawową przesłanką odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu zadań z zakresu władzy publicznej jest ich bezprawność ujęta w formule "niezgodne z prawem". Przez ową "niezgodność

z prawem" należy rozumieć naruszenie przepisów prawa materialnego bądź procesowego. A zatem zawsze wtedy, gdy rozstrzygnięcie określonego organu ma cechę legalności, przekłada się to na brak przesłanki bezprawności w rozumieniu art. 417 k.c. Działania przy wykonywaniu władzy publicznej – w okolicznościach niniejszej sprawy działania prokuratora polegające na wydaniu postanowień w postępowaniu przygotowawczym, wniesieniu aktu oskarżenia – mogą być badane pod kątem ich legalności. Zdaniem Sądu Okręgowego analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania pozwala przyjąć, iż działania prokuratora były legalne. Nie dowiedziono w procesie, aby naruszone zostały jakiekolwiek przepisy prawa – przepisy procedury karnej, co wskazywałoby na to, że doszło do nielegalnych, niezgodnych z prawem decyzji prokuratora, które przelożyły się na powstanie szkody. Okoliczność, że poprzez wyrok sądu powszechnego decyzje prokuratora zostały zweryfikowane i doszło do uniewinnienia powoda nie oznacza, iż decyzje podjęte uprzednio przez prokuratora w postępowaniu karnym były nielegalne. To właśnie istota orzeczeń sądowych polega na weryfikowaniu wniesionych aktów oskarżenia, czy decyzji prokuratorów związanych z toczącym się postępowaniem przygotowawczym. To poprzez instancje odwoławcze następuje weryfikacja decyzji o zabezpieczeniu określonych dowodów, o dozorze, czy o innych środkach zapobiegawczych stosowanych w toczącym się postępowaniu karnym. Sama tylko okoliczność, iż prowadzona przeciwko powodowi sprawa karna zakończyła się jego uniewinnieniem nie oznacza, że czynności podejmowane w trakcie postępowania przygotowawczego były niezgodne z prawem. Należy zauważyć, w oparciu o lekturę uzasadnień wyroków wydanych w sprawie karnej, że uniewinnienie powoda nastąpiło w głównej mierze na skutek zakwestionowania formalnej teorii dowodów występującej w postępowaniu karnym, a więc kwestionującej legalność polegającą na tym, że przeprowadzono czynności operacyjne bez decyzji sądu (zastosowano podsłuch), ale i w konsekwencji oceny materiału dowodowego, braku przyznania i braku innych dowodów w sprawie.

Mając na uwadze powyższe, wobec braku przesłanki bezprawności działań pozwanego Skarbu Państwa, powództwo nie mogło zostać uwzględnione w całości w oparciu o art. 417 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego odpowiedzialność odszkodowawczą względem powoda ponosi Skarb Państwa – Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. w zakresie szkody poniesionej przez powoda w związku z uszkodzeniem komputera, którego wartość naprawy wyniosła 618 zł. Uszkodzenie komputera to czyn, który nie jest związany z legalnymi, bądź nielegalnymi decyzjami określonej władzy publicznej – jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, lecz wynika ze zwykłego zaniedbania polegającego na zawinionym zaniedbaniu zapewnienia sprawności określonego sprzętu, który stał się przedmiotem zabezpieczenia w postępowaniu przygotowawczym. Rzeczą podmiotu, który dysponował zabezpieczonym przedmiotem powoda (komputerem) było dokonać takiego zapewnienia bezpieczeństwa, aby nie doszło do jego uszkodzenia. Biegły z zakresu kryminalistycznych badań sprzętu i nośników komputerowych W. B. w swojej opinii pisemnej (rozbudowanej w ramach ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie) zauważa, że możliwe uszkodzenia płyty głównej i procesora mogą zostać teoretycznie powiązane w przedmiotowych okolicznościach sprawy, z uszkodzeniami wynikającymi w transporcie lub magazynowaniu. Powyższe było podstawą ustaleń Sądu I instancji, które to Sąd Okręgowy podziela, przy czym przyjmuje, że w tym zakresie odpowiedzialność ponosi jednostka Skarbu Państwa – Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. jako podmiot, który dysponował zabezpieczonym komputerem powoda. Zatem Szef ABW to ta jednostka organizacyjna, z działaniem której wiąże się dochodzone roszczenie. Na skutek zawinionego zaniedbania przez funkcjonariuszy podległych Szefowi ABW zapewnienia bezpieczeństwa, aby nie doszło do uszkodzenia komputera powoda doszło u powoda do powstania szkody, której wysokość została wykazana (dowody z zeznań powoda, pisemnej informacji firmy (...), opinii biegłego), a która jednocześnie pozostaje w normalnym/adekwatnym związku przyczynowym z zachowaniem funkcjonariuszy pozwanej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa.

Na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, jakkolwiek nie ma to już znaczenia wobec treści orzeczenia Sądu II instancji, iż nie budzi wątpliwości jednopodmiotowość Skarbu Państwa oraz niedopuszczalność solidarnej odpowiedzialności w przypadku jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa, przy dopuszczalności działania w toku procesu kilku stations fisci Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze w pkt 1 wyroku Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. na rzecz

powoda kwotę 618 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2013r. (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego (pkt III).

W pozostałej części apelacja pozwanego została oddalona jako bezzasadna, na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt 2 wyroku).

W pkt 3 wyroku Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 102 k.p.c. tak w odniesieniu do kosztów postępowania przed Sądem I instancji, jak i co do kosztów postępowania odwoławczego. Szczególne okoliczności, które zadecydowały za takim rozstrzygnięciem to subiektywne, związane z długo trwającym postępowaniem karnym, przekonanie o pokrzywdzeniu powoda. Ponadto szczególną okoliczność Sąd Okręgowy upatruje w tym, iż sprawa została wyłączona z toczącego się postępowania karnego i przekazana na drogę procesu cywilnego.